

egen. Men bagefter havde Frøkenen til hendes Overraskelse klappet hende paa Kinden, og dette søsterlige Kærtegn af den smukke og rige Overplejerske, der havde Ord for at være stolt, bevægede hende og gjorde hende ydmyg. Hun bøjede Hovedet, fordi hun i dette Øjeblik selv følte, at hun var en stakkels ensom Skøge, der sukkede efter Kærlighed. Og en Taare trillede ned ad hendes Kinder.

»Tror De ogsaa paa Paradiset, Frk. Mohn?«

»Ja!«

»Og paa Saligheden?«

»Ja! Ja! . . . Hvor kunde jeg tro paa Gud, dersom jeg tvivlede om hans Forjættelser? Og Jesus har jo sagt det, at den, som tror paa ham, skal ikke fortabes men have det evige Liv.«

Susse greb angstfuldt om hendes Haand.

»Frk. Mohn! Vil De bede med mig? Jeg forstaar det ikke selv. Og jeg vil ikke fortabes! Jeg vil leve! Altid! . . . Ikke dø!«

OVRE i Kontorbygningen var Mads Vestrup bleven modtaget af en uniformeret Hospitalsbetjent, der med en naadig Haandbevægelse bad ham tage Plads. Professoren var i Øjeblikket beskæftiget. Der sad i Forvejen tre andre Personer og ventede. En gammel Mand med rindende Øjne og to sørgeklædte Kvinder.